

II. felvonás

A Múlt Szelleme

3. fejezet

A Tökéletlen
Bűntény

Véget nem érő harc dúlt a Taris halállal és sugárnyalábokkal teli felszínén. Egyetlen ember, egyetlen fényszablya állt szemben százakkal, sőt ezekkel. Senki sem hitte volna, hogy erre bárki is képes, de egy Jedi biztosan nem. S ki küzdött, már valóban nem volt az erőhasználók nemes oldalán. Sigil az lett, aki mindig is lenni akart, az, kinek rendeltetett, hogy legyen. A megannyi rohamosztagos legnagyobb keserére.

Az ellenfelük nem csak erősebbé vált, mint minden, de emellett okos és megfontolt harcosnak bizonyult. Tudta, ezt még maga Darth Vader sem tudná a végtelenségig feltartani, és Dooku közel sem taníthatta őt vele egy szintre. Régen azt hitte, de később csak ráeszmélt a tévedésére. Kezdetben az ehhez vezető lépését hibának vélte ugyan, ám most a túlélése zálogát jelentette.

Ha valaki tudja, hogy nem legyőzhetetlen, ismeretében van az egyre fáradó izmai és mentális ereje korlátainak, akkor felismeri, mikor jött el a harmadik túlélési lehetőség alkalmazása. Hisz sem a halál, sem pedig a győzelem nem szolgál megfelelő alternatívául, tehát maradt a megtévesztés. De mégis melyik?

Végül felötlött számára a legkedvezőbb, ahogyan felnyársalta az előtte tornyosuló, fehér páncélos szerencsétlenek egyikét. Aztán eltörte a mellette lévő nyakát.

- Hé! Te ott! – fordította az egyik magas, szürke egyenruhát viselő tiszt felé a sárgásan izzó tekintetét, miközben oly hangosan üvöltött, hogy már a közelében lévőkhöz dobhártyái is behasadni készültek. Az éktelen lárma nem kímélte őket.

- Ugye tudod, hogy én vagyok az egyetlen, aki tudja, merre ment az a hajó?! – folytatta a mondandóját egyre élesebb hangnemben, a birodalmi szinte érezte a szavak sötét fogait a tarkójában. – Mit gondolsz, te szerencsétlen, mi lesz, ha a feletteseid megtudják: megöletted az egyetlent, aki segíthet? Mert hidd el, Jaris nyomát bottal sem üthetitek majd, ha én nem segítek!

A sebesen cikázó lézernyalábok még egy ideig veszedelmesen hasították a levegőt, melynek köszönhetően a kor törte férfi egy újabb lépegetőt küldhetett a fémes sírjába. És a soron következő döbbenetes pillanatban abbamaradtak a lövések.

Sigil ádá az arcát gúnyos mosoly fogta el.

- Akkor dobja el a fegyvert, és kezdjen csicseregni! – hallatszott a távolból egy erőteljes ordítás, melynek visszhangja keresztül-kasul szelte a tájat, mígnem Sigil füleihez is elérkezett. A férfi valahogy érezte, nem lenne valami jó ötlet a lehetetlen megvalósulásának küszöbén megöletnie magát. Különben sem azért öltötte fel ismételten a gonosz álarcát, hogy itt dögöljön meg a 392-es légió karmai közt.

Még vetett egy pillantást az éltének eddigi legkedvesebb tárgyára, majd az izzó duracéldarabok és felismerhetetlen törmelékek által fedett talajra dobta azt. Esküdni mert volna rá, hogy az a fénykard üvöltve, mintsem koppanva ért földet.

Nem telt bele sok időbe, és máris az egyik birodalmi cellába hajították, nehogy újabb galibát keverhessen. Oly sokszor volt már itt, és mégis oly kevésszer. Minden egyes alkalommal úgy érezte, időközben már legalább tízszer kötött ki a vörösösen izzó energiamező borús árnyképe mögött, de ezzel együtt a rutinja is legalább annyival növekedett. Hisz sokan annak is örülnek, ha egyszer kijutnak.

De ő már nem is tartotta számon mindezt.

Nem gondolkozott rajta valami sokat, hogyan is vágja ki magát ebből a szorult helyzetből, a gyakorlat már megtette a hatását. Eleinte úgy vélte ugyan, a legtökéletesebb megoldás a múltkori, meglehetősen sablonos – „Őrség! Becsődött a cella, mi lesz velem?!” – megoldás lenne a legmegfelelőbb, ám az idő közben egyre csak felé kopogó léptek jobb belátásra térítették. Támadt egy jobb ötlete.

Kétszer sem pislantott a zsarnokság ádáz tüzében égő szemeivel, a szálfa tiszt már elé is termett, mintha már a pusztta tekintete is szét akarta volna szaggatni a zárka tiszta energiából álló falán keresztül. Nem volt azokban kegyelet, csupán dicsvágy.

- Most kiböki, hová ment az a hajó, vagy a következő személy maga Darth Vader lesz, akivel elbeszélgethet! – jelentette ki a tiszt kősziklaként, az érzelmek legcsekélyebb szikráját sem mutatva. Tisztán tükrözte a Birodalom arculatát.

- Állok elébe! – nevetett fel Sigil úgy, mintha nem ismerné a vele való legutóbbi találkozásának a meglehetősen drámai eredményét. Nem, mintha túlzottan kényelmetlenül érezte volna magát az egykori barátai lemészárlásával – a Jedi énje talán igen, de ez az ember biztosan nem –, de azt már a vak is látta volna, hogy őt azonnal megölik, amint megszerezték a tervrajzokat.

Viszont, ha magában tarja, még időt is nyerhet.

- Hát jó, ön akarta – vágta rá a férfi közömbösen, majd már sarkon készült fordulni, mikor a sith egy újabb meglepetéssel kívánt előrukkolni.

- Mindketten tudjuk, hogy nem fog szólni neki, azt a felettesei nem engedik. Az egyetlen oka az életben hagyásomnak nem más, mint a tervrajzok után érzett, szinte már kétségbeesett szükség. Úgy sejtem, Drake nagyon nem akarja a hír kiszivárgását, különösen nem a Nagyúr fülébe. Tehát őt sosem hívják ide, és marad maga.

- Hová akar kilyukadni? – ráncolta a homlokát a tiszt, akaratlanul is beismerve az elhangzottak igazát. Minden úgy ment, ahogyan a „rácsok” mögött álló fél eltervezte.

- Ami azt illeti, van egy ajánlatom az ön számára...

- Csak nem akar megvesztegetni? – nevetett fel a birodalmi, mintha őt a bürokrácia ezen formája még sosem környékezte volna meg.

- Mondhatjuk úgy is. Az alku egyszerű: az én életem, a tiedért cserébe – az eddig már majdhogynem hahotázó férfi mintha ledermedt volna egy pillanatra. Egyszerűen nem hitte el a hangzottakat, talán csak egy pillanat erejéig vélhette komoly fenyegetésnek az egészet. Már teljesen meg is nyugodott, mikor Sigil egy különös, hátborzongató kézmozdulatot tett, melynek végeztével nyomban félbetört a tiszt gégéje. Két rohamosztagos kísérte figyelemmel az esetet, ők sem jártak másképpen.

Egy ehhez hasonló létesítmény meglehetősen jól őrzött helynek tűnhet, ám mikor felharsogtak a vészjelzők, s tucatnyi állig felfegyverzett katona sietett a helyszínre, Sigilnek már csak hűlt helyét lették. Mindössze néhány lövést találtak a cellája vezérlőpanelénél, valamint egy nagy rakás testvérük vérbefagyott holttestét.

Ettől a perctől a sithet nem látták többé, legalábbis nem ezen a szinten.

Ő koránt sem menekült el ebben a percben. Jól tudta, hogy a hosszú távú életben maradáshoz még egy rendkívül fontos dologra is szüksége lesz. Elvégre azt a fénykardot nem vihették el csak úgy, odadobva néhány ostoba kisgyermeknek. Annak a bizonyos fényszablyának még nagyon is a létesítményben kell lennie.

A kérdés csak az: hogy hol?

Ezen a férfi tán élete végéig is töprenghetett volna, továbbra is csak árnyakat űzve, amennyiben nem ugrik be neki egy lopott kép az előbb megölt tiszt emlékei közül. Ebből pontosan tudta, hogy azt a bizonyos fegyvert, mely az életét jelentette, három szinttel feljebb találja. Történetesen a szálfá birodalmi trófeagyűjteményében, amihez hasonló még neki is volt régebben. Bár, ha így halad, lassan újra nyithat egyet.

Legbelül remélte, valami egyéb hasznosra is rálel a méretes stóc közt, mint például egy másik fénykard, egy életre elegendő kreditmennyiség, vagy valami más, egyedi, de mégis hasznos ketyere. Ezzel szemben semmit sem lelt köztük, bármennyit is kotorászott. Néhány pillanatig már azt hitte, a haját is tépni kezdi majd az idegtől, aztán két, ebből a szempontból nagyon is lényeges dolog villant be neki.

Ahhoz neki túl rövid és ritkás a haja, s csak meglelte a kardját.

A meglehetősen modortalan tisztviselő asztalán hevert, szinte már kiszúrva a sith sárgás retináit. Sigil csak mosolygott egyet a tőle szokatlanul különös eseten, majd belekezdett a tényleges menekülésébe. Ami eleinte még a szabadulásánál is könnyebbek ígérkezett, szinte már nevetségesen. Persze az élet nem ilyen.

Két lépést sem tett meg a kijárat felé vezető cellasorban, amikor is egy különös, szinte már fájdalmasan ismerős alakra lett figyelmes.

Selene eleinte megörült a férfi láttán, nem is tudta, hogy miért, hiszen annak még a pozitív megnyilvánulású énje is holtan akarja látni. Viszont továbbra is bízott a szerencséjében, a tényben, miszerint elég mákos volt ahhoz, hogy legalább ötven birodalmi vörösés lézernyalábjai közt épp egy repeszgránát hullott elé, melynek robbanása előtt a földre vetette magát. S mikor feleszmélt, máris megadásra kényszerítették. Ráadásul még nem bántották, Pendergast bizonyára személyesen akarja végignézni a kivégzését, vagy az életének örök nyomorba döntését.

Ennek fényében tökéletesen szimpatizálni tudott volna a gondolattal, mely Sigil egy újabb önzetlen megnyilvánulását vonja magával. De, ahogyan végigmérte a felé gyűlölettel tele pillantó férfit, a sárgás szempárból, valamint a haragos léptekből mindenre számított, csak jó szándéokra nem. S mikor már egyértelművé vált, hogy Sigil nem a cellájából, hanem a testének a merő csapdjából akarja kiszabadítani, máris hiányolta a Birodalom vendégszeretetét.

- Kérlek... ne ölj meg...

A Dubrillion sosem volt az a hatalmas, hírhedt pontja a galaxisnak, mint ahogyan azt néhány nagyképű lakosa hitte. Ugyan voltak itt szép mezők, viszonylag kellemes légkör és jó néhány terebélyesebb település, de az akadt mindenhol.

Ennek köszönhetően ez a rendszer nem esett túlzottan a Császár látókörébe.

- Hol is kezdjük? – kíváncsiskodott Ann, még sosem járt egy rakás törvényen kívülvel, kik semmi másért, csak egy újabb meló után koslatva vetődtek ide. Tekintve, hogy alig öt perce érkeztek, és Mira kivételével – ezúttal ő lett a soros a Reaver őrzésében – csak most léptek le a kicsiny úralkalmatosságuk fedélzetéről, Fenn meglehetősen korainak találta a kérdést. Ám felettébb lényegretörőnek.

- Általában a kocsmákban, különféle lebujszókban és a sötét sikátorok közt akad a legtöbb kuncsaftunk, bár nekik általában kemény követeléseik is vannak, egy felettébb busás összeg mellett. De most csak egy szolid rutinmunka kell, amivel átmenetileg rendezzük az anyagiakat, ezért egy ehhez hasonló úrkikötő is megteszi. A Hothon úgysem lesz senki – tette hozzá enyhén cinikus hangnemben.

- Ne fogadj rá, bármi megtörténhet – szögezte le a nő a nyilvánvalót. – És hogy működik, úgy értem, mi a trükkje? Mert olyan nincs, hogy elkezdünk kérdezősködni és máris az ölünkbe pottyan a megoldás.

- Meglepődnél – mosolyodott el Jaris a múltkori, fénykarddal kapcsolatos esetre visszautalva. Mivel épp tegnap jutott a fülébe az akkor történt események különös láncolata, a nő ennek hallatán felkacagott, jót nevetve az egészen.

Fenn még nem sejtette, de ez volt Ann valós arca.

A nő sokat nevet, gyönyörködik a természetben és élvezi az élet apróbb örömeit, hiszen nehéz belegondolni abba, amire még csak nem is emlékszik. Ritka az, amikor a tegnapihoz hasonló mélységben fordul magába. De egy olyan napon, mikor egyik tragédiából kerül a másikba, majd értesül a mestere végül hamisnak bizonyuló haláláról, összetévesztik egy kósza örömlánnyal, és a tetejébe még az otthonából is kénytelen elszakadni, már furcsa lenne, ha nem érezné magát különösen letörten.

- Hé, ti ott! – törte meg egy hang a környező népek moraját. Hőseink valahogy érezték, hogy ez nekik szólt, legalábbis remélték. Immár negyed órája szédelegtek az úrkikötőben, árgus szemekkel figyelve a tömegeket. Kezdték megunni a már látszólag céltalan motoszkalást, melynek hatására úgy tűnt, mintha szánt szándékkal keresnék a bajt. S meglehet, Jaris részéről ez nem is hatott túl valótlan feltételezésként.

Közelebb érkeve a mély hangú, erélyes kiállású neutóliai kételkedve pillantott az ex-jedire, kevesellve az ő, valamint a társai felkészültségét. Csak remélhette, hogy téved, hiszen már egy jó ideje keresgélt a viszonylagosan biztonságos helyeken és rajtuk kívül még nem volt, kik legalább a távolból alkalmasnak tűntek a feladatra.

S amint kellőképpen beleringatta magát a választása nem létébe, már sokkal könnyebb dolga lett a dolgok beszéd részével. A kopottas öltözetű, de mégis vadiúj sugárvetővel rendelkező férfi még egyszer megköszöri a torkát, majd már meg is eredt volna a nyelve, ha Ventris nem szól közbe a türelmetlenkedésében.

- Nyögd már ki, nem érünk rá egész nap! – harsogta a lány dühödten, szinte már fenyegetően, miközben a kapitánya már csitítani is kezdte a jobb kezével. Egyelőre még csak egy éles „Állj!” mozdulatot téve, azonban már kész volt egy rendes fojtogatás megkezdésébe is. Az ilyen esetekben egyre csak azon tűnődött, minek tartják még a hajón, amikor már semmi haszna nincs, s ennek tetejébe a melóik felét már előre elcseszi a folytonos rikácsolásával. S ha Leana nem hagyja abba, és lép egyet hátrébb, akkor nagy eséllyel a Reaveren kívül tölti az éjszakát.

Meg az összes többit is, amíg csak él.

- Miről lenne szó? – érdeklődött Fenn, a társánál már jóval illedelmesebben. Idő közben bőszen nyugtázta az első barna bőrű neutóliaival való találkozását. Neki az összes többi „változat” közül ez tűnt messze a legszimpatikusabbnak. A fekete

szempár, a tán egy picivel rövidebb lekkuzuhatag és ez a diószerű színárnyalat sokkal megnyugtatóbban, és egyúttal férfiasabban hatott a többenél – például a hupikéknél.

- Áh, szóval önök már régi motorosok – annak kell lenniük, ha ránézésre meg tudják mondani, ki szólongatja őket pusztá kedvtelésből, és ki kecsgetet számukra egy meglehetősen zsíros melóval. – A nevem Xil, és az igazat megvallva, nem tudom, hogy kihez forduljak ezzel. Vértrofikra, a legjobbak legjobbaira lenne szükségem, de egyúttal önzetlenekre is. Nagyon remélem, hogy maguk ilyen emberek.

- Bocsi, rossz vidéken evickélsz... – rázta a fejét Jaris, Carlossal és Leanával egyetemben, aztán Ann is követte a példájukat. – Mi csempészek vagyunk, akik busás összegekért dolgoznak, nem pedig valamiféle szeretetszolgálat.

- Mindig a pénz – kezdte Xil soha nem látott mértékben temetni az arcát a meglehetősen érdes, férfias tenyerébe. – Persze, hogy megkapják a fizetségüket, amennyit csak akarnak! – oszlatta el a fennakadás forrásául szolgáló kételyeket.

- Hallgatom! – mosolyodott el Fenn. A pénznek alapjában véve nincs szaga, de ő mindig is megszimatolja a formásait, és most úgy érezte magát, mintha csak egy szép füves legelőn lenne. – Tudja mit, először mondja el, mennyiért, aztán szépen megtárgyaljuk a részleteket, és ki tudja, talán mégis azok a vértrofi és makulátlan becsületű harcosok vagyunk, akiket keres! – elvégre pénzért mindent.

- Húszezer – tette fel a neutóliai a szinte már mámorító ajánlatot, amely nem csak a hothi utat fedezné, de még legalább kéthavi keresgélést is. S Fenn már majdnem rá is bólintott az ajánlatra, amikor Ventrist ismét elfogta a kevésbé kísértés.

- Harminc, és semmi trükközés. Úgyis mi leszünk a gyorsabbak.

- Huszonöt – hangzott a meglepő válasz Xil szájából, legalábbis Jaris tekintete szinte kiugrani látszott a helyéről. Az előző pillanatban még azt hitte, Leana már megint gondoskodik róla, hogy hoppon maradjanak, erre ötézet kerített a markukba. Igazság szerint sokszor előfordult az ilyesmi, csak nem mostanában.

- Miért is ne! – jelentette ki az ex-jedi fölényesen, egy szívélyes pillantást irányozva az ezúttal meglehetősen hasznos lány felé, akinek a kék retinái csak egyetlen dolgot tükröztek: „Szívesen!” – Akkor halljuk a részleteket!

- Egy ládát kellene elvinniük a Feluciára, személyesen fogom átvenni és ekkor kapják meg a pénzt is. A tárolót semmi esetre sem nyithatják fel és a tartalmukról sem szerezhetnek tudomást – a nem is sérülhetnek meg részt inkább nem említette, hiszen ez már csak teljesen nyilvánvaló az ilyesfajta helyzetekben.

Egyébként is akadt egy-két rés a tervben.

- Ha te most itt vagy, és ott is te akarod átvenni, miért nem viszed el te magad? – világított rá Carl a teljesen nyilvánvalóra, amelyet már a többiek is bizonyára észrevettek. Emellett ők azt is meglehetősen furcsállták, hogy ilyen sokat hajlandó fizetni egy ilyen kis tettért, persze nem sejtették egy keserű ténnyt:

- Még nincs nálam a tároló – és itt kezdődik a neheze.

- Nocsak, már majdnem úgy hangzik, mintha az is a mi dolgunk lenne – ezt valahogy már kezdettől sejtette az egykori Jedi mester, s valamelyest remélte is, hogy nem maradnak ki a jóból. Unalmas lett volna ilyen könnyen ekkora összeghez jutni.

- Teljességgel így van – bólintott Xil vegyes érzelmekkel. – Esetleg gond?

- Ennyiért? – nevetett fel először Carl és Jaris, aztán a nő nemű társaik is. – Csak mondd meg, hol vannak, és min kell keresztülrágnunk magunkat, aztán kényelmesen indulj meg a Felucia felé! Mire odaérsz, már el is intéztük.

- A szomszéd városban vannak a vakcinák, egy jól őrzött helyen.

- Vakcinákat?! – hangzott négy meglepett szájból is egyszerre.

A neutóliai szippantott egyet, majd belekezdett az igazságba.

- Járvány sújtja azt a bolygót. Hiába haltak már meg százak, a Birodalom továbbra sem tesz semmit. Ezért nem tudtam, hogy kihez forduljak. A vakcinák ellopása egy dolog, de nehéz olyanokra bízni a melót, akik ne passzolnák el háromszor annyit valaki másnak. Manapság már csak kevesen nézik, hány életet menthetnek meg vele – és most hogy mondja, jónéhány hősünk fejében kavarni is kezdtek az ötletek.

Ann nem tudta, hogy miért, de hirtelen úgy érezte, ez náluk sem végződik majd másképpen, hiába van két, magát Jedinek valló személy is a fedélzeten. Hamar fel is ötlött neki egy mentőötlet, ki tudja, hátha így tényleg a becsület dönt majd.

- Ha ennyire aggódsz az oltóanyag miatt, vidd el te magad! Mi ellopjuk, kihozzuk a kikötőbe, te felcibálsz a hajódra, és máris oda mennek, ahol tudni akarod őket.

Xil szemei nagyon rosszat kezdtek súgni, mintha tartott volna valamitől, de mégis elgondolkozott az ajánlaton. Fenn kék szemeire emelte a tekintetét, az arcra, ami annyit mondott neki, mintha a fal szürke felületét kérdezné a továbbiak felől. Nem igazán tudta, sőt, semmilyen sejtelmet sem kapott tőle azt illetően, mi történe ténylegesen is a rakományal, amennyiben rájuk bízta a dolgot.

- Izé... öhm, felőlem... lehet úgy is – vetette fel bizonytalanul.

- Az attól függ – szólalt fel Jaris elrettentően. – Még midig huszonötért?

- Hát persze! Egy kredittel sem kevesebért – csillantak fel Xil szemei a hosszú hetek óta tartó kereskedés első reményszikráinak láttán.

- Megbeszéltük – bólintott rá Jaris, aztán már csak a göcsörtös agytekervényeiben folytatta a mondandóját. *Milyen kár... pedig már majdnem csempészünk is.*

Később:

Az alkonyat fénye baljósan szegélyezte hősünk lépteit. A szürkés árnyalatú, szakadtas köpenye, a felhúzott csuklya, valamint a jelenlétének az Erő segítségével történő elfedése, tökéletes álcául szolgált a számára. Hamar el is érte a komplexum bejáratát, ami nem másnak, mint valamiféle banknak bizonyult. Persze ez is csak álca, a Birodalom féltve őrzött titkainak és még említés útján sem létező ingóságainak a tárháza ez a hely. Mint például a vakcináké, amit az ex-jedi keresett.

A gond csak az, hogy még Xil sem tudhatta a tényleges honlétüket.

Igazság szerint, ezen a ponton még semmilyen létező tervel sem rendelkezett ezt illetően, de majd csak kitalál valami, mint mindig. Jobb lehetőség híján, elosont az örök árgus szemei előtt, majd megindult az egyik recepció felé.

Ki tudja, sosem árthat némi kérdezősködés.

Útközben egyre csak a tömeget kémlelte a szemeivel, akadt ott mindenféle ember, no meg egy teljes tárháznyi idegen. Mindezek dacára, hősünk esküdni mert volna rá, hogy egy rakoncátlan kislány is helyet kapott a sorok, valamint a mellékhelyiségekről

ide-oda cikázó tömegek közt – ha menni kell, hát akkor menni kell –, ki minden egyes léptét nyomon követi a tekintetével.

Mindezek felől semmi biztosat sem tudhatott meg, mikor elérte a duci, szürke, egyértelműen valamiféle birodalmi ruhát viselő férfit. A maga semmitmondóan barna szemei úgy meredtek hősünk felé, mintha az égadta világon semmi különleges sem lakozna benne. Pedig a csavaros elméjéről, a karizmájáról, valamint magáról az Erőről nem is beszélve, elég sok figyelemreméltó dolog akad Fenn személyében.

Többek között a stílusa is, ami lehetővé tette számára, hogy átvágjon a sorokon, erélyes léptekkel érkezen az enyhén kövérke férfi elé, majd a kék szemeinek határozott tükrét egyenesen a retináiba mélyesztve eredjen meg a nyelve.

Legalábbis így lett volna, ha a recepciós nem előzi meg.

- Jó napot kívánok, miben segíthetek? – kérdezte szívélyesen, mint minden esetben, amikor egy olyan alak érkezik ide, akinek már szemmel láthatóan is van töke.

- Áh, semmi különösét, csak ki szeretném rámolni ezt a helyet. Mondja csak, nem tudja véletlenül, hol vannak a vakcinák? – Fenn valahogy mindenre számított csak egy erélyes kézmozdulatra, majd egy önfeledt kacajra nem a nyúlnak nézett fickó részéről. Aztán eltelt egy másodperc, kettő, sőt, három is, de még mindig nem történt semmi.

Hirtelen összerándult a kimondottan tengerimalac testalkatú alak egybenőtt, jó vastag szemöldöke. Még nyelt is egy újabb, szinte már kétségbeesett kézmozdulatot követően. Jaris ismételten csak nézett, hova a francba, meg egyáltalán ki a fenének címzödtek ezek az érthetetlen mozzanatok, aztán hamar fel is ötlött számára a megoldás: *nem szóltak ezek az égadta világon senkinek.*

Szó, mi szó, ennél rosszabb feltételezést még az életben nem agyalt ki, s ezt méltán tetézte a hirtelen minden irányból záporozni kezdő rohamosztagosok tömkelege. A fehér páncéljaik közül a férfi összesen tizenkettőt számolt össze, amivel vagy elbír szerény személye, vagy nem. És persze ott a lehetőség, melynek értelmében egy jó nagy rakás is úton van ide, s többek között ezért sem akart jelenetet rendezni, ha már egyszer körbevették.

De mégis csak muszáj lesz, hiszen a másik lehetőség sem sokkal jobb a plazma általi halálnál, sőt ebben még az is benne van, hogy élve megússza az egészszet.

Ennek a szöges folyamán haladva, menten elő is rántotta a fényszabljáját, melynek a vörösen izzó pengéje egy pillanatra mindenkit elrettentett. Leginkább a körülötte értetlenül báméskodó tömeget, akik közül sokan nem ismerték a kard mögött rejlő jelentést, ám mégis megrettentek legbelül. S a szegény birodalmiak csak úgy néztek, amint a népes lényáradat kiviharzott a környező helyiségekből, egyenesen a friss, tűzharcmertes levegőre érkezve. Tenni nem igazán tehettek ellenük túl sok mindent, mivel parancsba kapták, hogy ne lőjék halomra a bank népeit.

De így is már csak egy problémájuk marad: Fenn. És persze azon kevesek, akik inkább a kemény vértjeik mögött maradtak a félelmük vezérelve. Ugyanis a hősünk semmilyen más indokot sem tudott elképzelni ennek a kivételével.

- Adja fel! Nincs esélye – jelentette ki a hirtelen fölényes helyzetbe keveredő figura. S mivel pár másodperc múlva egy újabb sáskarajra való birodalmi érkezett, a féreg hirtelenjében még inkább nyert helyzetben találta magát. Még fel is nevetett egy jó

magasztos (bár, sokkal inkább gúnyos) fingás keretében. – Teljesen mindegy, hogy forgatja azt a fénykardot, egyedül akkor sem vagy ellenfél!

- Ki mondta, hogy egyedül vagyok? – kérdezte vissza Jaris meglepetten, s noha semmilyen kézzel fogható jelet nem adott: egy alacsonyabb, barna köpenyt viselő alak egyszer csak elővetette magát a tétlenül álló nép soraiból, s egyenesen a férfi háta mögé érkezett. A rakoncátlan leánygyermek hamar ki is bontotta a fényszablyája zöldesen izzó pengéjét, védekező állást felvéve az egykori mestere mögött.

- Óh, egy kislány, milyen megható – játszott túl a szerepét a recepciós, aztán már egész elkomorodott, mondhatni, megacélosodott az arckifejezése. – Megölni, mind a kettőt! – azzal a halál igen kellemetlen özőne csíráját ütötte a helyiségben.

Mivel egy Sith fénykarddal hadakozó állat elég fenyegető tud lenni, hát persze, hogy a kis Mira tisztessége volt az első vörös plazmalyaláb hátrítása. Csak hát ő sem egy egyszerű lány, már az étkezőasztalnál, valamint a WC-n sem, hát még a harc ádáz torkán. A rohamosztagos torkához pattintotta a veszedelmes nyálábot, s már fel is készült a következő tüzes veszedelem hátrítására.

Ekkora már Fenn kardjához is osztani kezdték az áldást.

- Ugye, már van valami ötleted, mester? – vetette fel gúnyosan, mintha csak egy gyermekes játékot űzne, pedig pontosan tudta, hogy ez egy élet-halál helyzet.

- Hát... egyszer biztos volt – felelte nem túl bizakodóan, miközben hevesen védte a lézerzőn rá eső részét. Igaz, a „mester” szócska is feltűnt neki, ami most sem valami helyénvaló megszólítás, viszont ezúttal inkább hanyagolta ezt a kis szösszenetnyi problémát. Majd egyszer csak összeülnek, és megvitatják:

De nyugodt körülmények közt!

- Mit szólnál ahhoz, hogy: FUTÁS!!!

Egy szösszenetnyit korábban:

Habár ennél nem is létezhetne rosszabb párosítás egy racionális elme számára, Ventris és Ann csakugyan egy közös feladat végzésére lett beosztva. Ugyan még Carl is arra fogadott az elméjében, hogy valamelyikük tíz percen belül fogak, bőr, vagy éppen végtagok nélkül végzi, már vagy húsz perce egy, a bankra viszonylagos távolból néző ház tetején hasaltak és szinte kifogástalan egészségügyi állapotnak örvendtek, legalábbis egyelőre.

Ugyanis Leana a második szótlan percnél úgy döntött, nem viseli tovább az elektrotávcsöve terheit, és a kettejük közti párkány oltalma alá helyezte. Nem sokkal később egy olyan ötlet jött, hogy araszoljanak odébb egy húsz centit, viszont a szerkezet csak megtartotta a helyét, így most pont kettejük közt hever.

A gond csak az, hogy lassan már csak meg kéne nézni, mi van odaát.

„Te, nem bánnád, ha...” amikor két, egymással nem teljesen barátságban lévő egyénről van szó, sokan valami ilyesmit tudnának előfutárként elképzelni, hogy a folyamat végbemehessen. De ha két egymással ilyen ellentétes jellemről van szó – ugye Ann azért zabos Ventrisre, mert lekurvázta, a lány meg azért szeretné magától minél messzebb tudni, amiért lekurvázta a twi'leket –, és legfőképp a természet ezen két teremtéséről, akkor teljesen más lesz a végkifejlet.

Kellene az a távcső, de... de nem kérhetem el – akadékoskodott magában Ann. Ez a második napom, még a szagomat sem szokhatták meg, erre már én legyek a főnök? Áh az még túl korai lenne. Ráadásul pont Ventris, amekkora szája van, biztos fontos lehet Fennek. Ki tudja, ha nem válnak valóra a kicsinyes dolgai, még ki is rakthat a fedélzetről... kivéve, ha... Áh, mindegy, majd ő megnézi.

Ezzel párhuzamosan Leana elméje is zakatolni kezdett.

Ez közelebb lesz hozzá, egyébként is, ő egy Jedi. Az ő dolga a megfigyelés, meg a harc, a múltkoriról nem is beszélve. Biztos nagyon dühös rám, ha ezek nem is szokták kimutatni. A fenébe is, egyáltalán, hogy... Hogy keveredtél ebbe a helyzetbe? Ennyire még te sem lehetsz reménytelen! Miért nem tudod befogni a szád? Tartottam volna meg magamnak, akkor biztos nem fájlalná, ha elkezdek főnökösködni. Hajh... de, de miért pont egy Jedit kellett magamra haragítanom? Ezek közt mindig van valamiféle testvéri kapocs, ami már erősebb, mint az a sok vita, ami köztem és Fenn közt volt. Ki tudja, lehet, hogy egy szavába kerül és már ki is túrt a hajóról... vagy talán... Akárhogy is, jobb, ha most kivételesen nem pattogok. Majd ő megnézi.

Ez bizonyára egész délelőtt így ment volna, ha a madarak csicsergésén kívül nem történik más, fokozottabb izgalommal járó történés. Ugyanis Ann érzett valamit az Erőben. Bizonyára valami borzalmas kín lehetett, mivel az egész teste összerándult egy ádáz pillanat erejéig, ám hamar véget ért.

Nem sokkal azután, hogy Ventris kérdően irányozta felé a kék szemeit. Összességében nem tapasztalt komoly változást, azon kívül, hogy a nőt már egy csöppet sem érdekelte az elektrotávcső esete.

- Add azt ide! – szólalt fel sürgében, aztán már a kezei közé is ragadta szerkezetet. Hiába várt egy sértést, fricskát, vagy bármiféle ellenvetéssel teli reakciót Ventristől, ő művészi tette az elhatározottakat. Életében csak nagyon kevés helyzethez hasonlóan, végre valahára befogta a lepénylesőét, sőt meglepő együttműködési készségről tett tanúbizonyságot. Ugyanis szép lassan közelebb húzódott a nőhöz, hogy... nem is tudta, pontosan miért, de így csapatjellegűbbnek érezte az egészet.

- Mit látsz? – Ann a nagy semmit jelezve rántotta meg a lekkuit. Érdekes, hogy ő veszedelmes harcot, vérre menő küzdelmet érzékelt, erre mégsem látott semmit. Igaz, a keresés helyét is illetett volna behatárolnia, melynek megtörténtével már teljes látképe nyílt az Erő néma sikolyai mögött rejlő okozatra.

- Hogy is mondjam... két fénykardos elmebeteg rohángál az utcán, miközben egy kisebb hadsereg lohol a nyomukban. Ha jól látom – nagyította egy kicsit a képet –, a belvárosba akarnak berohanni, hátha ott lerázzák őket. Nincs sok esélyük...

- Akkor minden a tervek szerint – nyugtázta egy bizakodó mosollyal Leana, az első értelmes szóváltásuk lehetőségével egyetemben. – Őket ne féltsd! Kerültek már ezerszer rosszabb helyzetbe is, és többnyire egy karcolás nélkül meg is úszták őket.

- Egyetlen balul elsült akció is elég, tűnjön bármilyen egyszerűnek. Ha jól tudom, Mira erre az elő bizonyíték – ekkor jóval komorabbá vált a twi'lek arca. – Segítenünk kell nekik... – hirtelen belefulladt a szó, megrezsent, majd az eget kezdte kémlelni a tekintetével, s ennek végeztével csodálkozva mérte fel a környezetét. Mintha csak egy Isteni sugallat érte volna el az elméjét. – Hm, maradjon minden a terv szerint.

- Most... most mi van? – ráncolta a szép homlokát Leana, ezt nem tudta mire vélni. Azonban Ann nem válaszolt, inkább tovább kémlelte a tájat az elektrotávcsövön át. Úgy érezte, majd az idő pusztító telése is megadja a szükséges választ a lány számára, és csakugyan ez történt. Ventris nem sok logikát látott az egy helyben ücsörgésben, ha csak a társa nem választja az utóbbit a két, egymástól ellentmondó felvetése közül.

Ehhez is tartotta magát, míg Ann határozott hangja újfent a levegőbe nem tért.

- Megindultak – jelentette ki, miközben egy vaskos, barna, talán valamiféle klónháborús droid transzportot mintázó járművet kémlelt a haloványkék szemével. – Akkor biztos, hogy erre rakták a vakcinákat, és nem vezetnek meg minket?

- Biztos – jelentette ki Ventris halálkomolyan. – Xil szerint, az egyik Moff úgy gondolta, átírja az összes létező biztonsági szabályt, meg minden mást. Aztán kitalálta, hogy ilyen esetben a legkomolyabb értéket képviselő dolgokat ki kell vinni a bankból, aztán több kilométeren áthurcolva egy másik létesítménybe szállítani.

- És honnan tudjuk, hogy ott ez a legértékesebb? – hangzott a jogos kérdés.

- Mert néhány ügyes fogás, és már nem a nagy csodagyógyszered, hanem egy kisebb hold kiirtására elegendő bacid lesz. Ez csak sokat ér, nemde?

- Most, hogy mondod... van benne valami.

Időközben valami szemet szúrt Ventrisnek. Olyasvalamire nyílt alkalma, ami csak nagyon kevésszer fog az életben, s mivel Annt tökéletesen lefoglalja az elektrotávcső, valamint a meglehetősen zömök és lomha járgány követése, most egyedülállóan véghez is viheti ezt. A biztos diadal tudatában csúsztotta ki a zsebéből a sugárvetőjét. Tudta, hogy ezzel a lépésével nemcsak a twi'lek haragjától szabadulhat meg, hanem a helyét is sikerülne megerősítenie a csapatban.

Menten célra is fogta a sugárvetőjét, majd meghúzta a rideg ravaszát.

Eközben a Reaver fedélzetén:

Remek, valakit már megint hátra kellett hagyni... és ki lett az? Hát én! Mert ha valami teljesen érdektelen dolgot csinálunk, akkor mindig Mira marad bent. De ha végre valahára egy kis akcióra is sor kerülne, én itt rohadhatok meg. Egyáltalán ki a fene akarná ellopni ezt az ócskavasat? Na jó... már megesett egyszer-kétszer, de akkor is. Ez nem igazság! – nagyjából ekképpen folyt a pilótafülkében bőszen pöffeszkedő Carl belső monológja, nem is értékelte, hogy már ehetett, ihatott, tisztálkodhatott, a megannyi ádáz veszedelemmel való dacolás helyett. Ám neki épp erre lenne szüksége, hogy végre érje egy kis akció is, mert meg kell hagyni, Taris óta meglehetősen elhanyagolták az ilyen irányú szolgálatait. Sőt, még ott is csak a pilótafülkéből nézhetett alá a harcnak.

Még nem sejtette, ám sors beteljesíteni látszott az elmaradottakat.

Ugyanis a barna hajú, közepesen magas, széles vállú, valamint kék szemű férfi hirtelen hallani vélt valamit a – már megint! – nyitva hagyott rámpa felől. S mialatt megfordulhatott volna a fejében, hogy neki épp a roppant fontosságú elem bezárása lenne, már be is hatoltak a fedélzetre. Tulajdonképpen már ellepték a hajót, amint sikerült felkelnie a székéről, s két lépést sem tehetett, amikor már egy sugárvető zord csöve meredt a képébe. Rég látott már ehhez hasonlót.

Minden bizonnyal egy régi, még a hozzá hasonló csempészek számára is az ősidők óta elfeledett szerkezet lehetett. Meg kell hagyni, még a rozsda is majdhogynem megetette, s ezzel párhuzamosan már örömmel adózhatott az ebből egyenesen következő ténynek: nem birodalmi rohamosztagokkal áll szemben.

Bár így sem lehetett sok öröme a körülményeket tekintve.

Hiszen még mindig néhány, állig felfegyverzett alak állt előtte. Közülük is a legelső, a fegyverét egyenesen a képébe meresztő alak tűnt szembe neki. A nyomott arca, a hiányzó, néhol arannyal pótolta fogai, valamint a nem létező lelke. Bizonyosan egy utánuk küldött fejevadásznak tippelte, s a sejtésével fején is találta a szöveget.

- Add fel, akkor gyors halálod lesz!